

dem, men jeg finder dog Anledning til at op- holde mig et Døgn ved dem, og da navnlig ved den Forandring, der er foregaaet med § 3. Jeg finder nemlig her at burde gjentage, hvad jeg yttrede i Landstthinget, at jeg ikke kunde modtage denne Forandring i Redactionen uden med det Forbehold, at der ikke derved lagdes mig nogen Hindring ivoien for at fastholde den Forudsætning, hvorpaa Finantslovudkastet er bygget, nemlig at Finantsministeren er berettiget til, uanseet hvad der kommer ind, at tage 2 Millioner af Activerne og Reserverfonden til Dækning af Aarets Behov. Dersom man vil holde meget strengt paa Redactionen af § 3, saaledes som den nu foreligger, anseer jeg mig uberettiget til at gjøre det, og derfor kan jeg ikke gjøre det, uden at dette Forbehold er taget ikke blot i det andet Thing, men ogsaa i dette. — Der er dernæst en anden Forandring, nemlig den nye Bevillingsparagraf, hvortil jeg ogsaa ønsker at knytte et Par Ord, thi det seer underligt ud, at Paragraphen gik ud i dette Thing paa Forslag af mig og blev igjen indsat i det andet Thing ligeledes paa Forslag af mig. Det hænger hermed saaledes sammen, at man i Landstthinget, for ikke at skabe nogen Strid med Folkethinget, men for at bevare et godt Forhold ligeoverfor dette i Finantsager, ikke ønskede at afbryde Continuiteten af den Fremgangsmaade, hvorigjennem man nu i en Række af Aar havde søgt at løse det tidligere brændende Spørgsmaal om den første Forelæggelse af Lovene i Folkethinget, naar de havde finantsiel Betydning. Derfor vilde man have den sædvanlige Bevillingsparagraf, den nuværende § 27, ind igjen, og det maatte da ganske naturligt komme til at ligge til mig at gjøre Forslag derom; det er dette Forslag, der er vedtaget som § 27. De Herrer ville see, at der er udeladt af den, hvad det endnu ikke er muligt at fastholde, og Vedtagelsen af denne Paragraph vil derfor ikke overskødiggjøre Vedtagelsen af en Tillægsbevilling, navnlig betræffende de militære Love, forsaavidt de maatte blive vedtagne. — Som den, der skal contrasignere Finantsloven, bør jeg maaskee ogsaa udtale et Par Ord om de Forslag, der her foreligge, og jeg kan da i Meget slutte mig til,

hvad der blev yttret af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet. Jeg finder ikke, at disse Forslag ved deres reelle Indhold have en saadan Betydning for dette Thing eller for Finantsloven, at de i og for sig kunne afgive en retsferdiggjørende Grund til at sende Sagen tilbage til Landstthinget. Spørgsmaalet om Anmærkningers Tilføielse i Finantsloven er utvivlsomt af den Bestaffenhed, at man ikke kan afgjøre det ved nogen almindelig Regel; Besvarelsen maa naturligviis afhænge af Anmærkningens Indhold og den Stilling, Regeringen har indtaget ligeoverfor den, men jeg vil tilføie, at de under Nr. 4 og 5 foreslaaede Anmærkninger efter min Mening ere af den Bestaffenhed, at hverken Landstthinget eller Regeringen kan gaae ind paa dem; de have aabenbart en Tanke, som begge maae værges sig imod for at forbeholde sig sin Frihed ligeoverfor det Lovgivningsværk, hvorigjennem disse Forhold skulle ordnes. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) yttrede, at, naar Anmærkningerne ikke kom til at staae i den næste Finantslov, var det i og for sig ligegyldigt, om de stode i denne, thi det gjorde Intet til Sagen, om Lærerne kun bleve conſtituerede i dette Finantsaar; men han har overseet, at der findes en Paragraph i Finantsloven, som hedder § 28, og som i de fremtidige Finantslove fastholder alle de Forbehold, der engang ere tagne. Dersom Anmærkningerne blive staaende, vil Resultatet, selv afseet fra det Tryk, som det aabenbart har været Hensigten med dem at udøve baade paa Regeringen og paa Landstthinget, altsaa blive, at Metropolitanstolen og disse Seminarier efterhaanden brye af sig selv, fordi det ikke, indtil der tages en anden Bestemmelse, eller en Lov bliver antagen om dem, vil være muligt at ansætte Nogen fast ved dem. Der er endnu et andet Moment, som jeg beder ærede Medlemmer ikke at overse; den samme ærede Taleberørte det, og det ligger ogsaa mig nær at berøre det, det er den fremrykkede Tid. Vi ere nu avancerede saa langt hen i den extraordinaire Bevillingsperiode, at det kan forudsæes, at der, hvis Loven skal tilbage til Landstthinget, hvis et Fællesudvalg skal udnævnes, og Forhandling derpaa finde Sted igjen, maaskee